

METSIEN JUMALAN KIRJOITTAJAN
MENESTYSTRILLERI

PITKÄ KIRKAS VIRTA

NEW YORK TIMES -BESTSELLER

LIZ MOORE

TAMMI

Liz Moore

Metsien jumala (2024, suom. 2025)

Pitkä kirkas virta (2020, suom. 2026)

Liz Moore

PITKÄ KIRKAS
VIRTA

SUOMENTANUT TUULIA TIPA

TAMMI

HELSINKI

Ensimmäinen painos
Englanninkielinen alkuteos *Long Bright River* ilmestyi Yhdysvalloissa 2020.

Copyright © 2020 by Liz Moore
Published by agreement with The Gernert Company,
New York and Licht & Burr Literary Agency, Copenhagen.

Suomenkielinen laitos © Tammi ja Tuulia Tipa 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osaakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-7169-9

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@tammi.fi

M.A.C:lle

Pitkä liikekatujen rivistö, palatsimaisia kartanoita ja viehättäviä omakotitaloja – mitä sellaista Kensingtonista voi sanoa, mitä emme jo tiedä? Tyynen Delawarejoen helmaan kasvanut kaupunki kaupungin sisällä tupaten täynnä liikeyrityksiä. Katujen varsilla sellainen määrä tehtaita, että piipuista kohoava savu peittää taivaan. Teollisuuden pauhu lavean alueen joka kolkassa. Tyytyväisiä, onnellisia ihmisiä, jotka nauttivat yltäkylläisyydestä yltäkylläisyyden maassa. Alueen asukkaina urheita miehiä, kauniita naisia sekä sitkeä sukupolvi nuorta verta, joka astuu isien saappaisiin, kun heistä aika jättää. Oi, terve, uljas Kensington! Kaupungin kruunu – kunniaksi koko maanosalle.

TEOKSESTA *Kensington: a City Within a City* (1891)

Lie kotisaaressa nyt levotonta?
Jos jokin rikki meni, jääköön niin.
Ja jumalia vaikka onkin monta,
ei heistä ole rauhan luomisiin.
Pahempaa kaaos on kuin kuolema,
kipua kivun, vaivaa päälle vaivan,
ja vanhalle työ liian raskas aivan
kun syömme ovat sodat uuvuttaneet
ja silmät kauan tähtein mukaan suunnistaneet.
Vaan nojaten amaranttipelukseen
saa tuta leudon tuulen tuutineen
ja silmin raukein luo
vain katseen tummaan pyhään taivaaseen
kun pitkä kirkas virta verkalleen
punaisen mäenrinteen vettä tuo –
saa kuulla kutsun kaiun pisaraisen
luolasta luolaan halki viiniköynnösten
ja näkee veden smaragdien laisen
noruvan läpi akanttiseppelen!
Saa nähdä kimaltavan meren kaukaisen,
sen kuulla maaten suloisesti alla pinjojen.

ALFRED TENNYSON: KATKELMA RUNOELMASTA
"THE LOTOS-EATERS" (SUOM. ALICE MARTIN)

LUETTELO

Sean Geoghehan, Kimberly Gummer, Kimberly Brewer, Kimberly Brewerin äiti ja eno, Britt-Anne Conover, Jeremy Haskill, DiPaolantonion kaksi nuorinta poikaa, Chuck Bierce, Maureen Howard, Kaylee Zanella, Chris Carter ja John Marks (vain päivän erolla toisistaan – saman huonon erän uhreja, sanoi joku), Carlo, jonka sukunimeä en ikinä muista; Taylor Bowesin poikaystävä ja sitten Taylor Bowes itse vuotta myöhemmin, Pete Stockton, entisten naapureittemme tyttären-tytär, Hayley Driscoll, Shayna Pietrewski, Dooney Jacobs ja hänen äitinsä, Melissa Gill, Meghan Morrow, Meghan Hanover, Meghan Chisholm, Meghan Greene, Hank Chambliss, Tim ja Paul Flores, Robby Symons, Ricky Todd, Brian Aldrich, Mike Ashman, Cheryl Sokol, Sandra Broach, Ken ja Chris Lowery, Lisa Morales, Mary Lynch, Mary Bridges ja hänen veljentyttärensä, joka oli samanikäinen ja Maryn ystävä; Jim, Mikey Hughesin isä ja setä, kaksi isosetäämme, joita emme usein nähneet. Entinen opettajamme herra Paules. Ylikonstaapeli Davies 23. piiristä. Äitimme serkku Tracy. Pikkuserkkumme Shannon. Isämme. Äitimme.

NYT

Gurney Streetin kiskoilta on löytynyt ruumis. Nainen, ikä tuntematon, todennäköisesti yliannostus, päi­vys­täjä luettelee.

Kacey, ajattelen. Se käy automaattisesti, refleksinomaisesti; alitajunnassani lymyävä piikki sinkauttaa saman viestin samaan kohtaan aivoissani aina, kun kuolleeksi ilmoitetaan nainen. Hetkeä myöhemmin rationaalinen puoleni lampsii paikalle velttona, ponnettomana, kuin kuuliainen mutta tarmoton sotilas, jonka tehtävänä on muistuttaa minua todennäköisyyksistä ja tilastoista. Viime vuonna Kensingtonissa kuoli yliannostukseen yhdeksänsataa ihmistä, eikä kukaan heistä ollut Kacey. Sama sotilas nuhtelee vielä, että olen näköjään täysin unohtanut, kuinka tärkeää on pysyä ammattimaisena. Hartiat alas. Pientä hymyä huuliin. Kasvot höl­lik­si, otsa rennoksi, leuka pystyyn. Olet poliisi.

Koko päivän olen antanut Laffertyn vastata hälytyksiin, jotta hän saisi harjoitusta. Nyt nyökkään hänelle, ja hän rykäisee. Pyyhkäisee suutaan hermostuneena.

– 2613, hän sanoo.

Partiotunnuksemme. Oikein.

Päivystäjän tiedonanto jatkuu. Hätälmoituksen on tehnyt nimetön soittaja. Puhelu soitettiin yhdestä monista puhelinko­peista, jotka yhä reunustavat Kensington Avenueta, mutta joista tietääkseni toimii enää yksi.

Lafferty katsoo minua. Vastaan katseeseen. Elehdin käsilläni.
Lisätietoja. Pyydä lisätietoja.

– Asia selvä, sanoo Lafferty radioonsa. – Kuuntelen.

Väärin. Nostan oman radioni suulleni. Puhun selkeällä äänellä.

– Onko lisätietoja sijainnista? kysyn.

Kun olen lopettanut puhelun, kommentoin hälytyskeskustelua parilla sanalla, muistutan että päivystäjälle voi puhua ihan tavallisesti – vasta-alkajat mongertavat usein jäykän maskuliiniseen tapaan, jonka he luultavimmin ovat oppineet elokuvista tai telkkarista – ja että keskukselta kannattaa pyytää mahdollisimman paljon lisätietoja.

Mutta jo ennen kuin saan ohjeeni loppuun, Lafferty sanoo taas: Asia selvä.

Katson häntä. Erinomaista, sanon. Tosi hyvä.

Olemme tunteneet toisemme vasta tunnin, mutta alan päästä Laffertysta jo perille. Hän on suupaltti – tiedän hänestä jo nyt enemmän kuin hän tulee koskaan tietämään minusta – ja selvä pyrkyri. Tietävinään kaiken. Toisin sanoen tekopyhä teeskentelijä. Ihminen, joka pelkää niin kovasti leimautuvansa tyhmäksi, heikoksi tai rahattomaksi, ettei suostu myöntämään pienimpiäkään puutteitaan. Minä taas olen äärimmäisen tietoinen rahattomuudestani. Nyt kun Simonin sekrit ovat loppuneet, olen entistäkin köyhempi. Olenko heikko? Varmasti jollain tapaa: Saatan olla itsepäinen, uppiniskainen jääräpää, joka ei mielellään ota vastaan apua silloinkaan, kun se olisi tarpeen. Fyysisestikin olen arkajalka: en ole ensimmäisenä heittäytymässä luodin eteen pelastaakseni kaverin enkä syöksymässä liikenteen sekaan rikollisen perään. Köyhä: kyllä. Heikko: kyllä. Tyhmä: ei. Tyhmä minä en ole.

Myöhästyin tänä aamuna alkupalaverista. Taas. Hävet-
tää myöntää, että se oli jo kolmas kerta tässä kuussa,
ja halveksin myöhästelyä. Hyvä poliisi on vähintään-
kin täsmällinen, ellei muuta. Kun kävelin palaverihuoneeseen
– ankeaan kirkkaasti valaistuun kalustamattomaan tilaan, jota
koristavat ainoastaan reunoista käpristyneet viralliset julisteet
seinällä – ylikonstaapeli Ahearn odotteli minua kädet puuskassa.

– Fitzpatrick, hän sanoi. – Tervetuloa joukkoon. Olet tänään
Laffertyn kanssa, auto 2613.

– Kuka on Lafferty, sanoin ajattelematta. Tarkoitus ei todel-
lakaan ollut vinoilla. Szebowski naurahti äänekkäästi nurkasta.

Hän on Lafferty, Ahearn sanoi ja osoitti kädellään.

Siinä hän oli, Eddie Lafferty, edellispäivänä aloittanut tulo-
kas. Hän seisoi huoneen toisella puolen, tarkasteli puuhakkaana
tyhjää vuorokirjaansa ja loi minuun hätäisen, epävarman katseen.
Sitten hän kumartui ikään kuin olisi huomannut jotain vasta
kiillotetuissa, kumman välkkyvissä kengissään. Hän suipisti suu-
taan. Vihelsi pienesti. Siinä vaiheessa vielä melkein säälin häntä.

Sitten hän nousi viereeni autoon.

Olen oppinut Eddie Laffertystä ensimmäisen yhteisen tun-
timme aikana seuraavaa: Hän on neljäkymmentäkolmevuotias,
siis yksitoista vuotta minua vanhempi. Liittynyt poliisivoimiin
vasta hiljattain. Läpäisi pääsykokeen viime vuonna; oli siihen

saakka rakennuslalla. (Selkä meni, Eddie Lafferty selittää. Kiusaa vieläkin välillä. Älä kerro kellekään.) Saanut juuri kenttäkoulutuksen päätökseen. Laffertylla on kolme ex-vaimoa ja kolme lähes täysikasvuista lasta. Sekä talo Poconovuorilla. Lisäksi hän on painonnostaja. (Salilla ekana, salilla vikana, sanoo Lafferty.) Hänellä on refluksitauti. Toisinaan hän kärsii ummetuksesta. Hän varttui Etelä-Philadelphiassa ja asuu nyt Mayfairissa. Hänellä on yhteinen kausikortti Eaglesin peleihin kuuden kaverinsa kanssa. Hänen viimeisin vaimonsa oli alle kolmekymppinen. (Siitä se ehkä kiikastikin, Lafferty sanoo, kypsymättömyydestä.) Hän golfaa. Hänellä on kaksi pitbullisukuista rescue-koiraa, Jimbo ja Jennie. Hän pelasi lukiossa baseballia. Yksi hänen entisistä joukkuekavereistaan on itse asiassa nykyinen esihenkilömme, ylikonstaapeli Kevin Ahearn, joka suositteli Laffertylle poliisivoimia. (Jostain syystä se käy järkeen.)

Eddie Lafferty on oppinut ensimmäisen yhteisen tuntimme aikana minusta seuraavaa: tykkään pistaasijäätelöstä.

Olen koko aamun yrittänyt käyttää harvat hiljaiset hetket hyväkseni ja ehtiä välittämään Eddie Laffertylle edes ne perusasiat, jotka kaupunginosasta on tiedettävä.

Kensington kuuluu Philadelphian kaupungin – jonka historia ulottuu Yhdysvaltain mittapuulla huomattavan kauas – uudempiin asuinalueisiin. Kaupunginosan perusti 1730-luvulla britti Anthony Palmer, joka hankki pienen mitäänsanomattoman maa-alueen ja nimesi sen kuninkaallisen korttelin mukaan; niihin aikoihin brittimonarkia viihtyi erityisesti juuri Lontoon Kensingtonissa. (Kenties Palmerkin oli teeskentelijä. Tai kauliimmin sanottuna optimisti.) Nykypäivän Kensingtonin itärajalta on puolitoista kilometriä Delawarejoelle, mutta alkuaikoina kaupunginosa ulottui joelle asti. Sen myötä alueen varhaisia elinkeinoja olivat laivanrakennus ja kalastus, mutta 1800-luvun puolivälin tienoilla pitkä kultakausi keskeisenä teollisuusalueena

oli jo alkanut. Huippuvuosina Kensingtonissa valmistettiin niin rautaa, terästä, tekstiilejä kuin – kenties osuvasti – lääkkeitäkin. Kun tehdas toisensa jälkeen ympäri maata kuitenkin vuosisataa myöhemmin kaatui, Kensingtonkin ajautui hitaaseen ja sitten kiihtyvään taloudelliseen taantumahan. Monet asukkaista muuttivat muiden töiden perässä lähemmäs kaupungin keskustaa tai kokonaan muualle; toiset jäivät, joko kotiseuturakkaudesta tai sitten harhaisesta uskosta, että parempia aikoja oli luvassa. Tämän päivän Kensingtonin väestö koostuu miltei yhtä suurilta osin irlantilaisperäisistä amerikkalaisista, jotka saapuivat alueelle 1800- ja 1900-luvuilla, sekä Puerto Ricosta tai muista Latinalaisen Amerikan maista lähtöisin olevista tuoreemmista tulokkaista. Lisäksi on pienempiä ryhmiä, joista kukin edustaa yhä kapeampaa siivua Kensingtonin väestödiagrammista: afro-amerikkalaisia, itäaasialaisia, karibialaisia.

Nykypäivän Kensingtonia halkoo kaksi pääväylää: Front Street, joka kulkee kaupungin itärajan tuntumasta suoraan pohjoiseen, ja Kensington Avenue – tai useimmiten vain *the Ave*, puhujasta riippuen joko hyväntahtoinen tai halveksiva nimitys – joka lähtee Frontilta koilliseen. Market–Frankford-linjan kohoratametro – tai useimmiten vain *the El*, sillä eihän *Philly*-nimisellä kaupungilla voi olla kuin lyhenteellä kutsuttua infrastruktuuria – kulkee sekä Frontin että Kensingtonin yllä, minkä vuoksi molemmat kadut jäävät suurimman osan päivästä varjoon. Kiskot lepäävät jyrkeillä paaluilla, yhdeksän metrin päässä toisistaan seisovilla sinisillä teräsjaloilla, ja koko rakennelma luo vaikutelman asuinalueen yllä uhkaavana häälyvästä jättimäisestä toukasta. Suurin osa Kensingtonin (huumeita tai seksiä koskevista) myyntineuvotteluista tapahtuu jommallakummalla näistä kaduista, mistä siirrytään pienemmälle lähikadulle tai sitäkin useammin autiotaloon tai tyhjälle tontille, joita niitäkin alueen sivukaduilla ja -kujilla on kosolti. Pääkatujen varsilla olevat liikkeet ovat kynsistudioita, pikaruokaloita, puhelinkauppoja, kioskeja, halpaliikkeitä, elektroniikkamyymälöitä, panttilainaa-

moja, soppakeittiöitä, muita hyväntekeväisyysjärjestöjen tiloja sekä baareja. Noin kolmasosa liiketiloista on suljettu.

Ja kuitenkin Kensington on nouseva kaupunginosana. Ohittamme tontin, joka on lojunut tyhjillään siitä asti, kun purkupallo teki selvää sillä seisonesta tehdasrakennuksesta, ja tontille nyt kohoavat tyylikkäätkerrostalot viittaavat nekin nousuun. Uusia baareja ja liikkeitä putkahtelee alueen laitamille, lähelle Fishtownia, missä asuin lapsuuteni. Niitä kansoittavat uudet nuoret kasvot: rahakkaat, naiivit, intoa hihkuvat, vaivatta riistettävät. Niinpä pormestari on alkanut tuumia, että aluetta pitäisi siistiä. *Lisää poliiseja*, pormestari sanoo. *Lisää poliiseja*, lisää poliiseja, lisää poliiseja.

Sataa rankasti, mikä pakottaa ajamaan hitaammin kuin tavallisesti keikalla ajaisin. Nimeän liikkeet, joiden ohi ajamme, nimeän omistajat. Mainitsen kaikki viimeaikaiset rikokset, joista Laffertyn olisi mielestäni hyvä olla selvillä (hän päästää jokaisen kohdalla vihellyksen, puistelee päätään). Luettelen liitolaistemme. Auton ulkopuolella näkyy tavanomainen sekoitus päivän annosta etsiviä ihmisiä ja niitä, joilla etsintä on jo takana-päin. Puolet jalkakäytävän väestä taipuu hitaasti maata kohti, kun jalat lakkaavat kantamasta. Kensington-kumara, sanovat ne, joita sellaiset vitsit naurattavat. Minä en kuulu heihin.

Kelin vuoksi osalla ohittamistamme naisista on sateenvarjo. Lisäksi pipo ja toppatakki, farkut, likaiset lenkkarit. Ikähaarukka on teini-ikäisistä vanhuksiin. Valtaosa on valkoisia, mutta huumekoukku ei katso väriä, ja näillä kaduilla näkee kaikkien etnisten ryhmien ja uskontojen edustajia. Naisilla ei ole meikkiä, tai korkeintaan terävät mustat rajaukset silmien ympärillä. Aven naisten elinkeinoa ei näe vaatetuksesta, mutta kaikki tietävät kyllä: toiminnan luonteen paljastaa katse, pitkä kova tuijotus, joka kohdistuu jokaisen ohi ajavan auton kuljettajaan, jokaiseen ohi kävelevään mieheen. Tunnen naisista useimmat, ja useimmat heistä tuntevat minut.

- Tuossa on Jamie, sanon Laffertylle, kun ajamme ohi.
- Tuossa Amanda. Tuossa Rose.

Naisten nimien opettelu kuuluu mielestäni hänen koulutukseensa.

Kun ehdimme katuristeykselle, Kensingtonin ja Cambrian risteykseen, huomaa Paula Mulroneyn. Tänään hän kulkee kainalosaivojen varassa, horjuu surkeana yhdellä jalalla ja kastuu pian läpimäiseksi, koska kädet eivät riitä sateenvarjon pitelemiseen. Farkkutakki on jo surullisen tummansininen. Menisi nyt vain sisään.

Vilkaisen nopeasti ympärilleni, haen katseellani Kaceya. Tästä kadunkulmasta hänet ja Paulan tavallisesti löytää. Joskus heillä on riitaa tai välirikko ja toinen siirtyy seisoksimaan joksikin aikaa muualle, mutta viikkoa myöhemmin näen heidät taas täällä: sovinto on tehty, he kaulailevat iloisesti, Kaceyn suusta roikkuu tupakka, Paulalla on vesipullo tai mehu tai kalja paperipussissa.

Tänään Kaceya ei näy missään. Mieleen tulee, etten oikeastaan ole nähnyt häntä vähään aikaan.

Paula äkkää automme, kun pääsemme lähemmäs, ja siristää silmiään nähdäkseen, keitä sisällä istuu. Nostan ratilta kaksi sormea tervehdykseksi. Paula katsoo minua, sitten Laffertyä, ja kohottaa sitten hiukan leukaa, nyökäyttää kasvojaan kohti taivasta.

- Tuossa on Paula, sanon Laffertylle.

Olen vähällä sanoa muutakin. Voisin sanoa: Kävin hänen kanssaan koulua. Hän on perhetuttaja. Ja siskoni ystävä.

Lafferty on kuitenkin jo siirtynyt seuraavaan aiheeseen, joka tällä kertaa on häntä suuren osan vuotta vaivannut närästys.

En keksi, mitä siihen sanoa.

– Oletko aina näin hiljainen? Lafferty kysyy yhtäkkiä. Se on ensimmäinen kysymys, jonka hän on esittänyt sitten lempijäätelömakua koskeneen tiedustelun.

- Väsyttää vain vähän, sanon.

– Onko sinulla ollut monia partnereita ennen minua? Lafferty kysyy ja nauraa sitten kuin olisi murjaissut hyvänkin vitsin.

– Se kuulosti vähän väärältä. Anteeksi.

Annan hiljaisuuden venyä hivenen liian pitkäksi.

Vain yksi, sanon sitten.

– Miten kauan teitte töitä yhdessä?

– Kymmenen vuotta.

– Mitä hänelle kävi? Lafferty kysyy.

– Hän loukkasi polvensa viime keväänä, vastaan. – Hän on vielä jonkin aikaa sairauslomalla.

– Missä hän sen loukkasi? Lafferty utelee.

Asia ei oikeastaan kuulu hänelle millään lailla. Töissä, vastaan kuitenkin.

Jos Truman haluaa ihmisten kuulevan koko tarinan, hän voi kertoa sen itse.

– Onko sinulla lapsia? Miestä? Lafferty kysyy.

Kunpa hän palaisi puhumaan taas itsestään.

– Yksi lapsi, sanon. Ei miestä.

– Ai, minkä ikäinen?

– Neljävuotias. Kohta viisi.

– Hyvä ikä, sanoo Lafferty. Minulla on ikävä sitä ikää.

Pysäköin auton kiskojen lähelle päivystäjän kuvailemaan kohtaan – aidassa on vuosia sitten siihen potkittu aukko, jota ei ole koskaan korjattu – ja näen, että olemme ehtineet paikalle ennen ensihoitajia.

Vilkaisen Laffertya arvioiden. Tiedän, mitä olemme pian näkemässä, ja tunnen odottamatonta myötätuntoa häntä kohtaan. Hän on suorittanut kenttäkoulutuksensa 23. piirissä, joka on naapurissamme, mutta jossa rikollisuutta on paljon vähemmän. Sitä paitsi hän on todennäköisesti joutunut osallistumaan lähinnä jalkapartiointiin, joukkojenhallintaan, sen sellaiseen. En tiedä, onko hän ollut mukana yhdessäkään tällaisessa tehtävässä. Ei ole kovin montaa tapaa kysyä ihmiseltä,

montako vainajaa hän on elämänsä aikana nähnyt, ja päätän puhua kautta rantain.

– Oletko ollut ennen tällaisella keikalla? kysyn.

Lafferty pudistaa päätänsä. En, hän sanoo.

– No, nyt sitten mennään, sanon reippaasti.

En tiedä, mitä muutakaan sanoa. Riittävä valmistautuminen on joka tapauksessa mahdotonta.

Kun kolmetoista vuotta sitten aloitin, niin kävi vain muutamia kertoja vuodessa: saimme ilmoituksen, että joku oli ottanut yliannostuksen ja ehtinyt maata kuolleena niin pitkään, ettei ensihoitoa enää tarvittu. Yleisempiä olivat ilmoitukset elävistä yliannostuspotilaista, jotka tavallisesti saatiin vielä elvytettyä. Nykyään tapauksia on jatkuvasti. Pelkästään tänä vuonna kaupungin yliannostuskuolemien määrä nousee todennäköisesti 1200:aan, ja suurin osa on meidän piiristämme. Useimmiten vainaja on menehtynyt melko vastikään. Toisinaan ruumis on jo alkanut hajota. Joskus ruumiin on kömpelösti piilottanut ystävä tai rakastaja, joka on todistanut kuolemaa, mutta ei jaksanut nähdä ilmoituksesta koituvaa vaivaa, ei vastailla kysymyksiin tapahtumien kulusta. Useimmiten ruumis on kuitenkin vain jossakin ulkona, vähän syrjässä, missä käyttäjä on annoksen otettuaan vaipunut ikkuineen. Joskus ruumiin löytää ensimmäisenä vainajan perhe. Joskus hänen lapsensa. Joskus taas me: törmäämme partiossa ihmiseen, joka makaa rähmällään tai kokoon kärehtyneenä, ja kun tarkastamme pulssin, sitä ei ole. Iho tuntuu kylmältä kättä vasten. Kesälläkin.

Kävelemme Laffertyn kanssa aidan aukosta alas mäkeä pieneen notkelmaan. Olen käynyt täällä poliisivuosiensa aikana kymmeniä, ellen satoja kertoja. Kiskojen villiintynyt tienoo kuuluu partio-

alueeseemme, ainakin teoriassa. Löydämme jotain tai jonkun aina täällä käydessämme. Kun Truman vielä oli partiokaverini, hän kulki aina edelläni. Hän oli vanhempi. Tällä kertaa minä kävelen etumaisena, pää hyödyttömästi painuksissa, aivan kuin pysyisin niin kuivempana. Sade ei kuitenkaan hellitä. Pisarat ropisevat lakille niin kovaa, että tuskin kuulen omaa ääntäni. Kengät lipsuvat mudassa.

Kuten monet muutkin Kensingtonin osat, Lehigh'n rata – jota nykyään kutsutaan usein yksinkertaisesti Kiskoiksi – on kaistale maata, joka menetti vuosien saatossa merkityksensä. Aikoinaan se oli vilkasliikenteinen tavarajunareitti, jolla oli olennainen rooli Kensingtonin teollisuuden kulta-aikana, mutta nyt paikka on rehottavaa jättömaata. Rikkaruohot ja lehdet ja oksat kätkevät alleen siellä täällä lojuvat neulat ja muovipussit. Toimet jäävät metsiköiden varjoon. Viime aikoina on kuultu puheita niin kaupungin kuin Conrailinkin taholta, että kiskot aiottaisiin päällystää asfaltilla, mutta vielä mitään ei ole tehty. Suhtaudun suunnitelmaan skeptisesti: en osaa kuvitella aluetta minään muuna kuin piilopaikkana piikittäjille, Aven naisille sekä heidän asiakkailleen. Ja jos Kiskot asfaltoidaan, naapurustoon putkahtaa vain liuta uusia pikku salapaikkoja. Sama on nähty monta kertaa ennenkin.

Vasemmalta kuuluu kahahdus, ja pusikosta ilmestyy mies. Hän on kuin kummitus, aavemaisen näköinen. Mies seisoo paikoillaan kädet sivuilla, vesikarpalot valuvat pitkin kasvoja. On oikeastaan mahdotonta sanoa, itkeekö hän.

– Sir, sanon, – oletko nähnyt täällä mitään, mistä meidän olisi hyvä olla tietoisia?

Mies ei sano mitään. Tuijottaa vain. Lipaisee huuliaan. Silmissä on aineen tarpeessa kärvistelevän poissaoleva, ahnas katse. Sävy on luonnottoman vaaleansininen. Ehkä hän odottaa täällä kaveria tai diileriä – jotakuta, joka auttaa hänet pinteestä. Viimein hän pudistaa hitaasti päätään.

– Tiedät varmaan, että täällä ei kuuluisi olla, sanon.

Kohtalo on heittänyt Mickeyn ja Kacey'n lain eri puolille. Kun kaupunkiin saapuu sarjamurhaaja, joka saalistaa nuoria naisia, on kummankin henki vaarassa. Yhden sisaren on pelastettava toinen, vaikka menneisyys painaa raskaana molempien päällä.

Kahdessa aikatasossa liikkuva tarina on yhtä aikaa kiihkeä ja synkkä jännitysromaani ja koskettava tarina perheestä, julmuudesta ja kaiken kestävästä siteestä.

"Henkeäsalpaavan hieno perhetrilleri.
Nerokas juoni ja kiehtovat henkilöhahmot."

DAILY MAIL

"Erinomainen."

WASHINGTON POST

"Ensiluokkainen jännäri mutta myös kaunokirjallisesti ehjä romaani, jonka kertoja on vahva, eloisa nainen."

PEOPLE

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7169-9

KANNEN SUUNNITTELU: GREGG KULICK

KANNEN KUVA: (SADE) STUART DEE / PHOTODISC / GETTY IMAGES

KIRJAILIJAKUVA © MAGGIE CASEY